

اعلان

گرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیت د دې کتاب سره ڏيره
خواري کړي ده او په ڏير عاجزانه طورئي تاسو ته د مطالعې په
غرض ډالی کوي د دې کتاب بي اجازت نقل کول ، چاپ کول يا
زمونو نسبت ترې لري کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ڏير سخت منع دی

پښتو ډاټ نیت
پښتو ډاټ نیت

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

پاراپلیتار

لبنورته او گورئی رسئی په غاره
منصور ددار په سر دلدار غواری

اجمل منصور

تول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

دكتاب نوم دار او دلدار

ديکوال نوم اجمل منصور

كتاب محمد رسول پښتو اکبری

سرپاڼه ذوالفارعلی بهتو (برنسپل) دکوسره

شمېز پنځه سوهه

دچاپ کال نویس سوهه اته نوي

قيمت ۳۰ روپۍ

نورونکي

کالج بک پوپو تپوپي (صوابه)

مُنْتَهٰ

لیاقت تصور، صادق حُسْن مصادق، امان الله راهی، شعب ساگر
 جهان زب سهبل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس
 هویق، مامون رشید دشید، پروفسر عارف خنک او بن یار یوسفزے۔
 دا هاغه بساغلی دی چونه پی دی کتاب چاپ کولوته او پارولم زماحومله
 پی یوبیه دوه کره -

عطاء الرحمن ذهیر - ابن یاد یوسفزے

ذوالفقار علی دوسبرہ او سید افضل شاہ (سادات گرافکس لاپور) پی زما ددی کتاب سرپاہنہ
 پی هم جویہ کوپی ده دی بساغلو ماسره په دی کتاب کنپی هر قسم مرسته
 کوپی ده -

گوان هش نورالبشر ذیں او بساغلی ھلپش خلیل دی دوار و زما په
 دی کتاب شوکر بنی یمکی دی - زہ دی پودتہ ذکوشو ملکرو او مشافع
 سره د سید قیوم افتخار احمد (کالج بک پپو توپی)
 د تو لو غر و هم د بره، د بره هنته کوم پی زماحوم پی او چتی کوپی -

اجمل منصور

شہید ان (پوپر)

منصور - دار او دلدار

دېښتو شاعری کېپي بعضې زاره اصطلاحات د نوو حالاتو او واقعا
 په حواله دومره په تکار سره بیانېنې پې ھرڅو گه د غه اصطلاحات
 یا واقعیات زاره دی نوود تو یور شاعری په داسې انداز بیان
 بیان کړي پې لوستونکی له نوند ورکړي - په د غه کېپي منصور او
 دار په دېښتو شاعری کېپي د حالاتو د قدغنوونو د نفی کولو له پاره
 په شدت سره بیانېنې -

زمونن د نوی دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور نو په
 جموعی تو گه د خپلی شاعری د علامت هم دار او دلدار مګرځوله ده -
 او د غنی خان د خلی دی خطاب سره پې ېښۍ انيسا ف کپے ده -
 اجمل له د منصور خطاب غنی خان ورکړے ده - لکه پې هفه ورته
 ېښۍ د خپل دی شعر په آئینه کېپي کستلي دي -

منصوره ھلکه نو په دار او خټې
 پچڑا شنا راز دی محروله یو ره

اجمل منصور په دېښتو شاعری کېپي د دار او دلدار استعمال د
 علامت په طور کړے ده او د هفه په لوله شاعری جموعی طو
 په د غه خیال رنگنه ده - زه های طور د اجمل منصور د لب عمر

د شاعری په حقله دا په دعوه سره وايْمَچي د ماشوم د حالاتو
 جير د وقت نه ورآند پي ذهني او شعوري طور بالغ کپے دے
 چو هقه په دا سې ماشوم ژوتن کښي دومره ژور فکلري - حالانکي
 د جمل منصوري د عمر هنکان فقط د کوکت يا نورو لوبو شوق لري
 نهودا بساغلې د پښتو او پښتون وظيفه کوي یو ویشن احساس
 رسانظر او پښتون شعوري لوسي - زه دده شاعری ته الهام
 وايْمَحکه چي په دا سې عمر کښي دا سې آمدته نورخه و بُلے
 شي ؟ زه د روایت مطابق د هفه شاعری ته د عانه کوم د هفه
 ژوتن ته دعا ګويم چي خداسته دله ژوند و رکري نوچېرخه به
 او دیکي -

نورالبشر نویں

اقفان کالو خ پښتو

” ذوالجلال ”

قیلو نکے دھر سوال دے ذوالجلال
 بل شوک نہ دی ذوالجلال دے ذوالجلال

نہ دچانہ دے پیدا نہ تری پیدا دی
 نہ بدل بنی پہ یو حال دے ذوالجلال
 نہ پہ چا باندپی بی کار نہ بی غرض شتہ
 نہ سجد و ته مو لپوال دے ذوالجلال
 هفہ خلق پہ ژوندو نی جنتیان دی
 چ دچانہ ہم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور ددار پہ سربہ دا اوازوی
 سیال بی نشته دے بی سیال دے ذوالجلال

مانسماں مال

چل پوپال

”دنوي کال سحرا“

په پښتوکښي به غږت، مينه او توان راولي
درقيب خپلوبه محلت کښي به خزان راولي

په ژبه کونګ دې شمه بلکه درنه سوال اوکړه
دنوي کال سحرا ماله به جانان راولي

۳۱ - ۱۲ - ۹۲

ما چېگر مال

چېل پوپال

ستاد مینې په لمحل کېنى پې دا خل شوم
ا یله او سپه انسانانو کېنى شامل شوم

د اپې مخې اول ماته په ولاړ وو
من ې زه در کېنى پې ولاړ یمه شامل شوم

ستاد مینې نه به زه خنگه لاس وا خلم
ستاو فاوه پې د نیا سره واصل شوم

او س د چانه گیله او کړمه جانانه
زه د خپل ارمان په چله پې قائل شوم

د منصور په یارا پې دې یقین او شو
ددیدن په وخت دې جانه را نازل شوم

ظاهره که په غم باش پی غمجن زماجانان دے
والله دبربی وفا او دروغز من زماجانان دے

پرون مسلک مسلک وو در قیب په خواکنی ناست وو
نن نوا، نوا ته پی کبزی جو مرد من زماجانان دے

دوخت قافلوراشی یو پوس درته کوئه
اوستاسو خیچنستوب دے که خیچن زماجانا دے

خپل عقل پر پی تمام کرم په مطلب پی پو نه شم
اوستاسو نظریه کبپی لابپی فن زماجانان دے

منصوره پچی پی کله په غرل کبپی نامه واخلم
په دپی خبره مانه گیله من زماجانان دے

نئے یاد رضا شہ نئے زرہ صبر پنی
ھر یو ارمان می دلتہ قتل پنی

اویدل چبو پی پہ میکدہ کبپی
چچ پہ لمن پی موئھونہ کبپنی

دا کوم انصاف دے وہ ساچ جانہ
شوک ورتہ گویا اشوق مستپنی

پہ دپی کبپی هم لا ملگری واپی
زپکے کرہ صبر چھی حصہ کبپنی

ذپکے می او چوی غمونہ زور کری
دنجیب مرگ پھی ما تہ یاد پنی

زم اپہ خیالی جو پ لپونے شو
منصور یو گوت کبپی ٹھانلہ گوردپنی

چی بستلے یار چی په نظر نه را چی
دنیا دی واخله چی دلبونه را چی

ه پر صبرا و می کرو په صبر نه شوہ
دوڑھ چی تپرہ کرہ ا ختر نه را چی

پون و عداه چی د ما چیگر کھپی وہ
تیرپی خورپی شوپی ما چیگرنہ را چی

ساقی و پل داتھ چی د نتھ داشہ
د پنخانی نه ٹھوک بھرنہ را چی

په ذرہ غمگین یم بی و صالحہ د اسی
لکھ چی شپی پسپی سحر نہ را چی

د جانان غم لپونے کرمه منصور
په ٹان دروغو می باور نہ را چی

کپری جنستونه به بدل په شوندو
مُلا که خُله کپنسوہ یو حُل په شوندو

(۱۳) رشید په پنج مجروح په ستر کو ٹیکی
هیچا اوته دیکه تکل په شوندو و
په تخیل کبی لپونتوب را واخلي
کله چ راجی شي غزل په شوندو و
غاصب ی خُکه گنه گار بُولی
ماته دے پاتی شیش محل په شوندو و
پرون ی ماته و پل خبیل گناه ده
من ی شراب خپله به بدل په شوندو و
غُونی زیگ زیگ شي په ما اور پین م
اجمل پھی خُله بدم د اجمل په شوندو و

د منت د ساقی جام دے
چنخانی ته پی سلام دے

موبنز د ژوئند په ژرندہ دل یو
که گورگران دے نونا کام دے
داچچ یو بدل پسپی ژارو
دا پیشتو ده د اسلام دے
په ٹمپر باند چی چی ناست دے
هم ساقی دے هم امام دے
دا چی لاس کبپی پی جام د پی
بو ڈا شوے جو پ خیام دے
اریانه پوک کبپی زورندہ دے
په منصور هانه اسنا دے

یاد مقطی نه مختسبی وو پی
د پاکل منصور کلام دے

د بىنگلىي په لېتون كېنى مې خيالاتخواره واره شول
اول كە لۈشان كم وونخواوس زياتخواره واره شول

جانانه ستادولت، زما غربت او د عشق په لار كېنى
شي كبرانه به كە دغە تقاداتخواره واره شول
وطنه وا يە خنگ به مې لە تانه زرگە بىنە شي
مىڭرىي چى مې قول په اماراتخواره واره شول
ما وې ياردە بې يو، يو سوال كومە چى سېڭىشي
پەڭاچى په ما زغۇ كېنى مې سوالاتخواره واره شول
ما بىن چى ا باسین تە په سىگوكېنى دا سې ووې
تنها شومە چى قول بىنگلىي په سواتخواره واره شول

جانان به ئى هم اورىي هم بې وا يې په سروشوندا
منصوره كە نېرى كېنى دې ابياتخواره واره شول

مانه پچی ٿان ستاپه جمال کبپی ورک شي
ملکه دستوري نُور هلال کبپی ورک شي

تبپی د لاسونه پئي او غور چپن ي
زاهد د مستو حورو خيال کبپی ورک شي
زماد پگهے خل پونے غوندي د سے
ياد سره هم په قيل و قال کبپی ورک شي
يار پي رقيب مته وئي پووا مه كبوه
دا لپونے به پشكال کبپی ورک شي
ستاد جلوپي د ليدو تاب نه لري
کنه مئن د پي په وصال کبپی ورک شي

د چا ڪنڪل ور بيل کبپي نه دوكپ. ي
منصور د غوندي پي ذپي خال کبپي ورک شي

د چا ز لفی لویول هم فنکاری ده
د چا شوندوپی بنسکلول هم فنکاری ده

د حسینو ژرول هم فنکاری ده
د حسینو خندول هم فنکاری ده
تش دانه چی ارمان او وژنی فنکار شی
د اخوبونه گشتول هم فنکاری ده

محوانه دا گوری ده رجا ریزده نه دی
بلا زروننه در دول هم فنکاری ده
یار بسکاه خند اکبپی و دئپل منصوره
ستا پیه شان غزل ییکل هم فنکاری ده

دانه د کلی ما حیگر پا پی شو
هفه منگه هفه گودر پا پی شو

خنگه منزل ته زر ور اور سپن م
چن نیمه لاره کبپی دلبر پا پی شو
آ خرد پستون یم چله خنگه و شرم
د یار غم کور کبپی د حیگر پا پی شو
اشنا ز ماد سره کوزنه کرو لو
د عشق پسته ھی په سو پا پی شو
ھپی نه خلق پرپی خبرشی سبا
ستاد کور خوا کبپی ھی ٹادر پا پی شو

پا کل منصور په جانان هر ھئے با ھلہ
تش د لفظونو جادو گئر پا پی شو

د ور تلو يم نود را تلو نه^ه يمه
خ^هکه د يار چم ته د تلو نه^ه يمه

ا ختره پام گورے په ما رانه^ه شپي
لا د ا غيارو د سيا لو نه^ه يمه

ستركو هي ستركونه شراب ٿينسي دي
ساقي عادت د ڦي د پيالونه^ه يمه

خله هي سورے او س په گهيو اولي
او س د ڦي د ذره^ه نه د و تلو نه^ه يمه

منصوره ما باند ڦي ا زمبيشت هه کوهه
ستاپه شان دارتنه د ختلونه^ه يمه

بس که د و فا سندري مه وايا
پچ شه بُوفا سندري مه وايا

يو حُل مي دزره نه او باسلے دے
بپر ته د اشنا سندري مه وايا
دا مي سرمایه ده ددپي ستري ژوند
خه واپي چي د اسندري مه وايد
غله شه ساه وا خله په ټول کلي کبني
بوره شوه نوغاسندري مه وايا
خله مي ماته بشه ژبه چارچور بشه ده
ياروپي چي زما سندري مه وايا

نن گمل مخي دا سې وي منصوره چي
تا كرمه رسو اسندري مه وايا

ما نه ذر کے دستر گو رپ کبی ورک شو
دا لپونے دستر گو رپ کبی ورک شو

زماد کلی بنکلا پاتی نہ شوہ
گو در منکے دستر گو رپ کبی ورک شو
چھی زما بر پتو سره او ختلو
ستا یخکے دستر گو رپ کبی ورک شو
بیگاہ چھی ما بیینہ خله کپسند له
سُورا سنکے دستر گو رپ کبی ورک شو
یار ہی لا گل زلفو کبی اپسے نہ وو
چھپسر لے دستر گو رپ کبی ورک شو

چھی ما منصور د ھانہ حوب گنھلو
ھفھ لالے دستر گو رپ کبی ورک شو

شونه پی دپی مه پچپجه غابنوونوکبئپی پاگل به بی کرپی
پسوبن می دەنپت ننکپی لاسونوکبئپی پاگل به بی کرپی

کله زغمس شم ستاخند ۱ در قیباشق سرە
بیاراله مه را حە نەوبونوکبئپی پاگل به بی کرپی
راتە پە خط کبئپی دا غیارو ذکر خەلە کوپی
پردی وطن پردو بنارو نوکبئپی پاگل به بی کرپی
دومره عادت دپی کرم جانانە پچی کەم او نە کرپی
پە خپل ستم خپلو ئۆلمونوکبئپی پاگل به بی کرپی
زىگىھە دە دپی منم نەودا زما و اورە پچى
گلۇنە ھېرىنە کرپی دپدو نوکبئپی پاگل به بی کرپی

ساقى منصور يمه شراب غوارم خمارخواپەرە
راتە او بە ماچوو جامونوکبئپی پاگل به بی کرپی

نظم کل

تہ می ذرگی گل بی
تہ می دپتکی گل بی
مانہ ورپدے نہ شی
تہ دپرلی گل بی
ستاونہ چنار چنار
ستاونہ خار خمار
ستاخندا بھار بھار
زپہ زما بیمار بیمار
تہ د لیوی ارمان
تہ د لیوی گل بی

نووند دیز میستوب کوی
نووند می لیونتوب کوی
ذرپہ پہ زلفونتوب کوی
سترنگی مسکیتوب کوی

شوندپی دی غوچه غوچه
یاره گلابی گلے بی

سری شوندپی انار لری
گل ورین رخسار لری
تور اور مبل تار تار لری
غایپی باندی هار لری

ما منصور دهوكه نه کوپی
وه گله و قعی گل بی
مانه ورکد سنه شبی
سته د پرسنی گل بی

چی ہی په بنه نہ راجھی
نوم چی په خلہ نہ راجھی

ما درته ووی کندے
مرہ هغہ نہ راجھی
هغہ معلوم دے ماتھے
په نیمہ شپہ نہ راجھی
موبن ہ تل ساندی وایو
موبن لہ تپہ نہ راجھی
یارہ کھڑھ خہ ووے
مالہ غصہ نہ راجھی
پسپی بہ ہی ماتی شی خو
ستاپہ کو خہ نہ راجھی

منصورہ ستاپہ ورپاندی
خدا پکو گیله نہ راجھی

ساز

چي دې وينم ويلى كېرم چي دې نه وينم سوزېزم

زه ترکوپى يە سوزېزم زه توشوبە ويلى كېرم

زه د ژوند او مرگ پە داسپى بىرىن ولاپىمە زرگىھ

كە ساھ اخلمە قىلىپەم، كە ساھ نە اخلمە مركېرم

"حسین جنت"

ن پی هر یوچو پال سوزی
ن پی هنر پکه ڈرپنی
هره پېغله پی سرتوره
د سرتاج په کت غور چبی
د مور پلار په نخ کبپی یاره
زوئے په سرو و ینو ملبپنی
چې د کوره و پی نه وہ
هفه پېغله سرتورپنی
پښتون ورک پښتون تالاشه
د بخیب سنگ و رانپنی
خدایه ولی، خدا یه ولی
په مومن دا ظلمونه کبپی
د دوزخ په سرو ملبوکبپی
د احسین جنت سوزپنی
هر ھائے چغی دی سوری دی
زما هر چو پال و رانپنی

زما گل د طن شو خا وری

گولی هانسپی چالپری

زلی سره بنارسی کنپی

نچیل وطن ته واده کپنی

نه خودول شته نه سُرناشة

نه زما پیغله کدو بینی

در قیب په ساز شونو

پشتون هر ځائے تلاکپنی

نو خدایه ولی، خدایه ولی

په موبند او ظلمونه کپری

د دوزخ په سرومبو کنپی

د حسین جنت سوز بینی

وختونود سِتم په لاس وهلي يُو موبن دواره
حسينو په دردمن ذره ديدولي يُو موبن دواره

هه چا ز موبن په غم دنو شحال مقبل و هله
دهه چا په خفگان ملثريدي لي يُو موبن دواره

رپيار او ما ديار دکور چته پرسنودي نه ده
رقیب که د جانان چم کښې کھللي يُو موبن دواره

زما هنکښې جانان ته د جانان په هنکښې ما ته
کھل مه کوه یوبل ته نازولي يُو موبن دواره

تش نوم مو یوشان نه ده سه په کو دارکښې هم یوشان يُو
منصوره یارله داربا ندي خللي يُو موبن دواره

خلقو شراب څښل تا تو بې او ویستې
حکه ساقی د مېکدې او ویستې

زه دې خبر نه کړمه والو تلي
څنګه په چل چل کښې دې پښې او ویستې

شېخ چو د ترکو په محقق ورگلو شه
او ګوره غارې نه پې تسبې او ویستې

غربته روک شې د لاسه هې
راته د لاسونه کړې او ویستې

تابه منصور غونډې په دار او خېټر
که دې جانان جانان نعرې او ویستې

ما بین

و ه د کalam غیب نه کنپی لوئے شوی یه
نوپ ویتم که ته و سے چی ما بین ته حو

جیب کنپی یو پسہ درسره نشته د سے
هسپی تشن په خُله و سے چی ما بین ته حو

زه درسره لار باندی قدم نا خلم
خنگه ته لا خه و سے چی ما بین ته حو

خنگه دیخنی نه گوکله شو سے چی
بیا یه راته نه و سے چی ما بین ته حو

چا و میل پچی په سینه کنپی هی گوکل دے
دا گوکل نه قتل کاه ده سور مقتد دے

ته پرون سیرپی گربوان چی چم ته داغلے
چا و میل پچی ستا محیوب چا و پاکل دے
پسپی پچی سترپی شوپی موژرہ ته پی و میل پچی
ستا منزل ته زرہ لا نور خومره مزل دے
ستا نیاست خو و رحی تر و رحی سپوا کپنی
زما عشق نوود غربت په ژرندہ دل دے
ز میتوب ته دسرو شوندو ارمان پرپن ده
دی ارمان هی ایله او س اخستے پل دے
دا سپی کس سره په لار باندی روان یم
چچ د حق غو بنته کرمہ واپی غل دے
د غزل د پرخی تگ د عوبدار حوك دی
د غزل ژوندون په چا باندی غزل دے
د منصور غوندی په دار حوك زورن نه شول
د پخوانه او س د عشق قانون بدال دے

جئت یمه ساده یم کلیوال یمه
تله د شیش محل زه د پوپال یمه

پولوته یوشان چول راته یوشان دی
ستورے یمه فمریمه هلال یمه
اوسم پوری چل د و تونه د راحی
زره اخته کرے په جنجال یمه
اوسم پی ما پی اوستله پوهه شوم
یاره باکمال پی بی کمال یمه
پانی پی غرت د تاریخ د کی کری
زیمه پستون یمه نشگیال یمه
سر بید ، کو پوان سیری پسپی ایلی پسپی
ستا مینه کنپی داسی په بدحال یمه

اوکره ما منصور باندی از پیشت گله
ستا دیاره دار باندی خوشحال یمه

نوئے کال دی مبارک شہ

اوں په تلو کنپی راغور چبی
 قدم اخلي ورتا و پنی
 د جانان و بسته سپنپنی
 کال په کال پھی بودا کپنی
 زه بہ خنگہ ورته ووہم
 نوئے کال دی مبارک شہ

۱۵ گھومنہ ماشو ماں

۱۶ بھی وسہ ۱۷ خوارانے

پھی وجہ پسی ڈپنی
 پھی پی خلہ نہ را ٹولپری

زه بہ خنگہ ورته ووہم
 نوئے کال دی مبارک شہ

پھی پالش پالش نعری کوئی

مالہ زرہ زری زری کری

پہ نخ او سبکی پی بھپنی

د چا زرہ پری نہ خوبنی

زه بہ خنگہ ورته ووہم
 نوئے کال دی مبارک شہ

د نریه نریه چاچیه پی
د درپی و درپی پاپیه پی
دیخنی نه چی دپین ی
په جامو کبی نه پتپنی

زه بے خنگه ورتہ وو ہم
نوئے کال دی مبارک شہ

د اچی ناست دے په بازار کبی
قوی خپیه لویه لار کبی
شوك دده په حال خبر بزی
چ په ده بھٹھ تپنی

زه بے خنگه ورتہ وو ہم
نوئے کال دی مبارک شہ

نوئے کال پچی راروان دے
دی کبی مانه یار روان دے
یار پچی مانه جدا کپنی
ورپسی چی زرہ خوبنی ی

زه بے خنگه ورتہ وو ہم
نوئے کال دی مبارک شہ

د منصور زرگے پاہل دے
د چا مینه کبی گھائی دے

زه بے خنگه ورتہ وو ہم
نوئے کال دی مبارک شہ

دم درود پرپی نه پھپن ی
چی په یار پسی در دین ی

چې چې زړگی ته رانزدې جانا دے
په شانتې سپین د فالودې جانا دے

زړگیه بس که د مره مه نو بدېن ه
غېن کښې د لبې ی شان مودې جانا د

چې دې د زړه درنج طیب نه شولو
زمایه خایا بې فامدې جانا دے

پرون ې ماته و پل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانا دے

منصوره د اسې ساتي جانا د و پل!
ملا د نوارې عقیدې جانا دے -

که مسیتی پی را و ستلے شی بھار کبپی
دز پگی ویسپی بہ او نولم کلزار کبپی

ستمگرہ یارہ کله بہ لا دروچی!
تو سد سترا گوپی سپتپن یی انتظار کبپی

شہزادگی دشپرہ نمونی پی ما خبر کپی
دیوسف پشان بدحال شوم کپھار کبپی

که زموں کلی کبپی دا سپی محصل نشته
چا سپیا کی دی تپلی ستاسو بیار کبپی

ماں یودی پونے یمه منصور یم
فرق نہ کوم پی دار او پی دلدار کبپی

چپ به شم ذرگیه او س به خه و ایم
چاچاته حالونه به دزره وایم

بیا چورپی دقیو مسو لے دے
یار باندپی می بد لکی که بنه وایم

زه چی ستاغمو نو لار کنپی پر پینو دم
او س به گھله چاته پستا نه وایم

سرپی وینپی رو اپی می د ژپی شی
چاته چی دستان د بستانه وایم

شوك چی پر دیه ژیه کنپی خبرپی کرپی
زه منصور هفو خلقوتہ مرہ وایم

پتا يه او لیکم رنگین غوندی غزل سپرلیه
زمونزیه سیمه باندی بیارا شه مو حُل سپرلیه

ستا په ورتگ باندی محفل چی سپرلیه شو سه و تیل
را شه رو بنانه که نن بیا هفه محفل سپرلیه

که وي ساقی، که جام، جانان وي بی لتا سپرلیه
والله چرنہ کوئی قرار پکنی کوکل سپرلیه

په کوم محد کمو ما نیو کبپی چی ستاهوانه لکی
خاوری دی شی هفه مانهی هفه محل سپرلیه

پرون دپبار چی راله ستا در اتلوز پرسه را کرو
لام تر و سه په انتظار باندی احتمل سپرلیه

هله یوئے به درقیب په چل اوول شپی
پچ دا خل زما جاناته په مقتل شپی

تاته هله به دبل احوال معلوم شی
پچی سورے سورے د نته په کوکل شپی

اے صابرہ ته بہ خنگه صبرا وکری
پچی په ټو قو، ټو قو کبپی پی دزره غل شپی

ملا جانه تانه هم بہ جنت هپن شی
که او ده چرتہ و بسکلی په خنکل شپی

ته ا جمل پوره ا جمل نه پی ا جمله
ته ا جمل بہ هله شپی پچی سما جمل شپی

زه منصور په زړه مصالیمه د ترکو
هم په طمع د مصالیمه د ترکو

عاشتی کښې به څوک کوم یو سوال وئري
زه منږنکه د هر سوال یمه د ترکو

دنی اوی، کار سانه نه کېنې یارانو
چې، ا بسته په جنحال یمه د ترکو

پچې په مخ پې د ویښتو خطونه راشي
د پر خنده په د غې حال یمه د ترکو

دا پچې ما جمل د څان په نوا کښې کښې
محلتے او کیوال یمه د ترکو

زپ کے غواری ۱۱ نوٹس پے مبہ و کنپی او سپدال
نور ننہ کپنی زمانہ اباد و کنپی او سپدال

پر ۱۴۰۷ کرہ زپگیہ کہ ۱۱ سختہ پتا را غله
ھستہ بی دے دیار تورو لکھن ۲۰ بی او سپدال
دو کپنہ ملا جانہ منور دی ننہ اور ۲۱ مظفو نہ
دیار سرہ کوُم به میکدو کنپی و سپدال
لب ترس په ما او کرہ غنم رنگیہ جانا نانہ
ترشویہ زرہ کوُم ستا پہ کوشو کنپی او سپدال
منظوم باش بی چی ظلم تھ غیرت وا یی ملکرو
حُم نور ننہ کوُم د لتہ پشنتو کنپی او سپدال

منصورہ پونیہ ٹان پہ یار باندی قربا کرہ
کہ غواری د منصور پہ شان زپکو تہ او سپدال

یاد گیرنہ: دا غزل ماد پی وی پروردیوسر مسعود شاہ چب
طخه: اے عشقہ زپہ بی نوبن کرول پہ سُمو کنپی او سپدال پہ طخه
لیکلے دو - نپتہ ۱۹۹۳ء

کله کپنی دا سپی مبل چی ھان له یار کرم
ستاته نه شم صبر پد لے ھان به حوار کرم

دا زماکم عقلتوب نه دے نور خن دی
بنکلے یار چی تل تپن با سی زه اعتبار کرم
رنگ ہی زیر وی پسندی می رپی په بدحال یم
ستاپه ور انڈی کمل فخیه چی گفتار کرم
چی یو حُل وا یی زمانامه وا خلی
لپو نے یمه بیا هم دلدار دلدار کرم
پرون ته هم زمام مل وی ماسره وی
فتوى اگرہ نن دی ولی گنھن کار کرم

منصور دی باندی نو شحال یم ته کرم نه یی
بچی نپوی کنسی دی د نسلو توبه کار کرم !

خه پیکه غوندہ کنپی شپه ده
خو یارخوا کنپی دے نحوبه ده

ستاد زرده بنه اوته حی
ز ما مینه پیشته ده !!
حُم ور حُم دیوچی بلوه
ستا فرقت کنپی شوگیره ده
ز ما خُله کنپی دیار نومدے
او د شپخ په خُله توبه ده
ذندگی زموبنه خه ده
یو غزل دے یو تپه ده

یار دی رانه کرلو ربه
د منصور دغه گیله ده

اے زما زپه زما خیگره خه شو پی
زما دزپه نه ناخبره خه شو پی

زه خوڑونے کے یم ستاد مینی پہ نوم
د پاکی مینی نه منکرہ خه شو پی
پہ هغی لو دیہ ور حبہ اور کبی سوزی
وہ د منحو منو سوداگرہ خه شو پی
صبا بیہ حص ٹائے کبپی د اچھی آورم
اخ د لفظو نو جادو گرہ خه شر پی
پیشته دے پیغالی نہ منکی پہ ترخ کبپی
زما دخوار کلی گو درہ خه شو پی

چی دی زما پہ زپگی لو بی کر پی
واٹی منصور چی ستمگرہ خه شو پی

میاشتنی ریکوال

پسپور

زه بیا خه کوم دروم و شام بنکلی
خواکنپی چې بې وي د بستگرام بنکلی

بې موته چاسره یاری ته کړي
د اسې اموخته شول د اسلام بنکلی

ماسره که تایاري پالې وه
اوسم به په د نیانه وو بنام بنکلی

مونږ هو په کنخلو کنپی هم نه یادئ
نورخو کو یا هر چاته سلام بنکلی

د اچې د عده او کړي بیا پې ماته کړي
د منصوره د ټه زمام د قام بنکلی

”زماڙوٽد“

زمانه نور ز ما د ڪجت پيٽنه مه کپئي
پيٽنگ په شان مُبن سوزپ و ڪبپي ڦيوندو دے

ڌيٽه که هر خه او ڪپي صبور لئي تويانه شپي
ددپي کوشوملنگ يم دپي کوشوكبپي ڦيوندون دے

زما د ٻونسو به درته خه او و ڀم جانا نه
نه مرو ڪپي حساب پن م نه ڙوٽد و ڪبپي ڦيوندون دے

نہ پی شم پھی ورکو لے هفہ شے غواری
ماںہ می زرگ کے دچا زرگ کے غواری

اوسم بہ بنہ پہ نڑہ مزدوری کوُم
کمل پھی او سپدو لہ کور کے غواری
دستاپہ دولت ستاپہ محل نہ ده
مینہ صفا زرہ صفا تندے غواری
وینہ دزرگی دچی پرنسہ او شیند چے
شوك پھی پہ نچل کلی کبپی سپر لے غواری
ختنگ بہ یاراتہ ورسره او پالم
ھر ما بنام پھی حولہ کبپی انتکے غواری
سلحلہ می او باسٹہ دزرہ نہ خو
نہ صبر پنی بیا هفہ سرے غواری

ژوند پی ورلہ چول خاورپی ایرپی کپلو
اوگورہ منصورتہ بیا هفے غواری

ستاپه یارى کېنى بىلازىرو نولىمېي وانسىلى
د بىلا خالقتو آيما نۇ نۇ لمېي وانسىلى

خان ئەپە كەھ خىلە مالىار وايى زەپوئە نەشوم
پېي دېچى كەنار كېنى سۈرگۈلۈنۈ لىمېي وانسىلى
تەخپىل محل خېلى بىانىرى كېنى شەنگ نۇشمالە اوسي
زمۇن دخوار و گىرسۈۋەنۈنۈ لىمېي وانسىلى
پە تاسو ھېڭ نەكەريي اش د بىساري دىرىدە خلقە
زە كامىل كېنى پۇپالونۇنۇ لىمېي وانسىلى
مۇخ پە نقاب كېنى پېتىۋە ئاتىرسە ظلم مەكىرە
ستاپه لىد و نەو نظرى نۇ لىمېي وانسىلى
ستاد وصال پە طمعە طمعە پە ماڭە ئۆنە شول
پە ژوبىل زىرە كېنى پەھىز نۇ لىمېي وانسىلى
پەزىتە بە ناستىپى ويى قىصىپى د درخانى بە كويى
كولپىرى پۈرچى دىي تىندورۇنۇ لىمېي وانسىلى

عىيىيە كارد - پۈرچى پە تاھدىو اش نە كويى
د مەنھىر آھ سەرە دارۇنۇ نىسبى وانسىلى

ٿو مره ساده توب ڪسپي دڻي هوبنيار ڪرمه
گله ! تا د بُنگلو توبه ڪار ڪري هه

را شه چي من دا خبره پينه ڪرو
ڏڻه به دڻي ترکمي انتظار ڪرو هه
ما ته جو په دپاسه پا گل نشته دے
متل په غنم رنگو چي ا عبار ڪرمه
کمه بي رُخني چي در ته او ستايرم
كم ، کم ستمونه به چي شمار ڪرمه

ما ته چي خپل گناه په گو ته نه ڪرلو
زه هنصور چي گناه په دار ڪرمه

پوئے یم مایپر چی کھے اعتماد دے
خبر نہ و مچی بُلیل نہ دے صیاد دے

بی له تانه سکه کور بغیر د مورہ
ستا په سرخو چی ذرہ چو پال آباد دے
زہ چی ستا کوشی ته راشم په قرار شی
ویر ڈر لے ذرہ ہی هر ٹھائے کنسی نابناد دے
چی دانہ وی پستو خہ پستانہ خہ کا
پستو کنسی نہ دکار شے ا تھاد دے
ھٹخ اش پر چی زما آه و فغان نہ کپی
زم اخ کنسی زما چیل اشتا شیدا د دے

وہ رپبارہ نن پا کمل منصور ته وا یہ
ستا دلا سه ہی ڈون تباہ بر باد دے

اُخربه شی په نچلو کپ و پسپماں قاتلانی
ترخوبه ارمان وڑنی قاتلانی، قاتلا نی

نازونه قاتلان او زاداگانی قاتلانی
ڈونسے ارمان می وڈنی خندادگانی قاتلانی

منت درته کوم گوئے له مانه لوپی نہ شپی
ذرگے ہی نوبسوی ستاسو پشانی قاتلانی

اُثر پرسته کھلابه زما آه فغان نہ کپی
بوحی می قتل کاہ ته بی ایمانی قاتلا نی

منصور ددار په سرچھی دھی اودا سی وا
ددی نه سپوانشته سزاگانی قاتلانی

نادان زړکے پې ستادیده ار غواړي
بیاسوزپنډه په سُورا نکار غواړي

مُلا چې شایه دم درود اوښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

ستړکې یوڅه روزړکے بلڅه واي
زړکے قرار ستړکې خُمار غواړي

په غوبښونه په اخستو به کېږي
څوک چې په څيل کورکښې اختيار غواړي

لې د رته او ګودۍ رسئې په ګاړه
منصور د دار په سردلدار غواړي

دزه ٿا په کور کښي ۾ لیو ڳلہ چرتہ کښي وڃي
ماد خپل در دسندڙ کو ڳلہ چرتہ کښي وڃي

ستاپه سروايہ ماد کوم ازمیت نه پینتہ کرپي
دنياپي نه ته ٿئي ٺچلو ڳلہ چرتہ کښي وڃي
تیکه بنگري پانز بب ۾ واچول وربل ٻي تورشو
ماته راستولي ويء همزولي ڳلہ چرتہ کښي وڃي
قسم د ميني په پاکيزه مقدسه نامه
هاپه قدم، قدم ڀادولي ڳلہ چرتہ کښي وڃي
زه ٻونے ووم دوفاپه مطلب خه ٻوهيد م
جا ٻي ۾ ستاکو خه کښي شلو ڳلہ چرتہ کښي وڃي

منصوره پر بین ده ديو ڀي خبرپي را کره ڏواب
چچپه هاپي هاورپي امبارو ڳلہ چرتہ کښي وڃي

دا پچی نه دی در حی نحواله غتی سرے دے
خوار ذرگیه جو رپی ستاخوبن شوے دے "دے"

د جانان فخ کلستان بوتی از غنی دی
د کلاب په شان چی یو یو اسنجے دے

پستون یارہ د دھی خبرپی مہ کرہ
وخت په منڈوہ را نہ رغیلی گپندے دے

خہ کھ عمرپی او یا کونہ تپ شہ
لا نھو فکر د بزمی بابا زلمے دے

زما بدی شی او نوا نواته پی کپنی
د منصور نھو بجیہ شان لپونے دے

سنگرو بس کری دو فاستدر پی خله واي
دلته د میپی او بنکلا سندر پی خله واي

زه نوزره ستورے یم یارا نو په قلار پی پر پن د
ماته د جام او د مینا سندر پی خله واي

په دا سپی رنج باند پی اخته یم چې طبیسا جاناده
د درد، پرهر او میسا سندر پی خله واي

رندا نو نوش کوي سرمی توت هاز غده چمه نو دو
خumar، خumar یم د اشنا سندر پی خله واي

زما په ژوند پی منصور نوم په تاسوبنه نه لگید
زما په مرگ باند پی زما سندر پی خله واي

غنم رنگے دے که توں دے او کہ سپین دے
ماته هر یو د یوسف پشان حسین دے

دا ز موبن د باغ غوچہ په فرب و ژنی
د مالیار لباس کبپی را نے نو کھل پھین دے
خھ پرون ندو باران لاروہ کندی کرپی
اے رپباره نن بھ راشی ا سمان شین دے
خاورپی ژوتد کبپی د مستی سندرپی وايم
دا سبق راتھ بسود لے ا باسین دے
ما پرون و پل پچی نوم بھ پی تپی هپر شی
لا تو او سه ورتھ یاد دے یار زھین دے

د ا شنا د خلی کنھل تھ چرتھ رسی
کہ غزل د منصور هر خومره رنگین دے

جانان په سټر شو د کوده بھرنه را وڃي
که در ټېبو د پېغوره بھرنه را وڃي!

ستا اوذ پېژنې پېښې د ملنگي هه کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بھرنه را وڃي
د بنار ماپیه د لوگو ڈک بازار زمانه لیکي
هفه د بنار د لوگو شوره بھرنه را وڃي
زماعشال که د مری دے دیار منه کښې
سونے په نخپله د نچيل گوره بھرنه را وڃي
د یوو لشتمه صدی خه که دوه ولشتمه راشي
نو پېښته گورے سرتوره بھرنه را وڃي

ساچ و پلچي دا منصور راته پاکل بیکار پنځي
په رضا خه کوي په زوره بھرنه را وڃي

هم ۾ ارمادونه ستاکاته وژني
هم ۾ ستاقاتلپي سترگي زره وژني

خدا ۾ خبر په دويي باند پي چاٿه اوکل
گوره پښتوه پښتاهه وژني
تاپچي ۾ يادونه زره کبني ووژل
کوم پښتون په کوره پيليانه وژني
تاکه دزره راز ووئے په دارشوله
ما به هم ديار په طرف تله وژني
تاته گناه لشتہ دے پرو او مه کره
ما نو دا خپل زره دا خپل ما زغم وژني

حه کنه هفه نو آنا الحق ووهي
ما خل کريجي ما منصور په خه وژني

سَمْنَةٌ

د الور سید چراغ لور

خدا یے دی لویہ کرہ بُلیلی
 مور او پلار مته نازو لی
 د طارق په مینه مستی!
 د بخشو د ذرہ غند لے!
 د بابا په فتح کنیتہ هم
 فربشتو نه ہنپی سُکلی
 کاش کہ ستاپہ شانتی گل هم
 زما کور کنپی او سپد لے
 اے روپری اے نازینی!
 اے سَمَن اے گل رنگینی
 ته په خپله پی تکه پینه
 بیا جامی مه اپھوہ سپینی
 د باینی د ذرہ قرار پی
 د انور د مبدنه وینی
 کاش کہ ستاپہ شانتی گل هم
 زما کور کنپی او سپد لے

بخشش تاته نوشحال پندی

چرانغ ستانه چا پپرپری
کلان ستا په نوا کنی خاندی
سپر لے ستاخنر پر پری
اے سمن دھر په از رہ کنی

بس دا یو حسرت و سپدی

کاش که ستا پشا نتی گل هم
زما کور کنی او سپد لے
تہ یو گل یوه غوتیه پی
یو حسینه لونکی پی
د حسینو نه حسینه
درگ کلی شہزادگی پی
ستاخندا سره سپر لے شی
خہ مجیبہ بنای پری
کاش که ستا پشا نتی گل هم
زما کور کنی او سپد لے
اے زما د زرہ ملگری
اے سمن اے جادو گری
ستا تصویر د مینی جو پ که
اے د مینی انکور گری
ستا هنصور په تاق بآ شه
اے دو پری اے جادو گری

کاش که ستا پشا نتی گل هم

زما کور کنی او سپد لے

دی خوابدہ خوابد کہی د قیصی خلق
خہ دنگ دی لاستاد بنارپی خلق

تاچی ہی رینسپی رینسپی گرموان گنیہ
وو پہ تماشہ ٹول د محپی خلق
تہ چی ماسرہ پہ ٹنگ کنسپی او دینپی
یم چران پہ خہ اخلي لمبی خلق
یور قیب نونہ دے چی بہ پوئے شی
ٹنگ بہ پوہوم دی د کوٹھی خلق
یو ارمان سی دوی لہ پورہ نہ کرو
خله کری خدا یا نوتہ سجدی خلق
دارائے د ہورونہ خوابد دی زیات
د ا زماد کلی بی اسری خلق

مرگ نہ د منصور روستوبہ او گوری
هر ٹائے کنسپی ٹے او ستابی نقی خلق

وخت تپر پری نه خپل کورکنسی په ترخی خُلی
شی تمام جهان خوار لے په خوبنی خُلی

ھر یو کس بہ ستا دظلم مخ نیوے کرپی
وہ ظالمہ تھے بہ چا چالہ ترپی خُلی
آہ ذپکیہ تاربنتیا وی زہ پاگل و م
بُپ دسوکہ نہ سمنپی دا کنپی خُلی
د انصاف طمع بہ خنگہ ترپنہ او کرپو
چا پھی کرپی زموبن په وینو باندپی سرپی خُلی
زہ د لادو بادو پر بو تم زرہ است دے
نہ هبر بنی ھی سرپی شونھی او او مجھ خُلی

چھ بناستہ گلاب مستی کرپی ذرہ کنسی و ایم
کاش چھی بُنکل پی کرم منصورہ په دی خُلی خُلی

”لړ شانستي صبر او کړه“

نن تور کار غه پچي د بلي د پاسه کان کان کول
 نن پچي میکري پي خور لے د درشل د پاسه
 ماشه خه پته وه جانا نه پچي به ته را درو پي
 ماخونه سرد ګو منځ کوئے نه پي لاس و نېخلي
 زه خولا ها غسي د بوال باندې څوپيا کې ټپم
 خوبه جانا نه دو فا په خاطر صبر او کړه !!
 ته ورشه کښنه د چنار لاندې پېښۍ غز و ه
 ذه به جاهي او و نېخم ھان له به مکھي او کرمه
 ته په پېښۍ کښې غز و ه پي د بناسټ سندري پي

ذه به غويان پتني ته بولھمہ گيابه او کرم
 ته را پسي روستو په کله په لاس رامندې و هه
 په شنو وابنو کښې به او ده شوغوان به موښ او ترو
 ته به پېښۍ غز و پي زه به دې ستام په کښې

خوا

لړ شانستي صبر او کړه دا سوپيا کې بره کېن دم

هېشچ پوهه نه شوم خوار نصیب دې راله خله راکرو
خوار خودې کرم ذهن ادیب دې راله خله راکرو

چې دې مئین کرم ستامننے خوپوس کنوه
په محبت کښې دا رقیب دې راله خله راکرو
بېکار د موڭخ نه پس يو خان دعا کښې دا سې ووې
شاھي و طن کښې دا غریب دې راله خله راکرو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونې چېړي
قاتل جانان، هوښيار طبیب دې راله خله راکرو
دللة شراب او څښم که واورم د خطیب خبر پې
خدا یا يو ځائے شراب خطیب دې راله خله راکرو

مُلام کړي ناسته در قیبو په ټولی کښې ربې
منصور چران یمه جیب دې راله خله راکرو

که ستاخوښ نه يم ستاد غم خوبن يمه
بغړل تا د ټول عالم خوبن يمه

ستا په سر هر چاله بشپگره کوم
حکه نو زه دې د ټول چم خوبن يمه

ماته بغړ په چا ستم نه کوي
نو زه ې هم په دې ستم خوبن يمه

قسم دې کړي ماشه نه جارو وي
غږسته زه دې جور په سه خوبن يمه

چې درقيب په سرڅه و پېلنه شم
منصوره حکه د صنم خوبن يمه

قدلی کرم نو قاتلانی نه شوی
سترنگی په چپلوكرو و بنسپانی نه شوی

چو د هغه نه می ھان او نفایلو
بسپی برغندپو پله رواني نه شوی
زره می بودا شه نظر کار پرسنده
مراوی د بنسلی ادالکانی نه شوی
ما هر قدم ستاد قدم پشان کرو
افسوس دے ته زما پشانی نه شوی
لندگی خه کوی خوانی ختمه شوه
ختمی دی یاره سزا کانی نه شوی

منصوره هسپی دی ھان او بامسلو
د محبت لارچی رو بنا فی نه شوی

او بنکی پی په نخ باندی را ماتی شوی
تة پچی د فالاره کښی پاتی شوی

او س به د ملا دخوانه پاسمه
بیا د محبت سندری ذیا تی شوی

ما پچی پکښی خاوری په سربوستی وی
من هفه کوڅه زمانه پاتی شوی

نه پنځلا کېدلو نهوجي بجبوره شو
او بنکی پچی اشناته نتواتی شوی

کړي منصور خبری در قیب د چم
حکه ټی حوصلي د ذره میرا تی شوی

زه گنهگار يم ما گناه کړي ده
چې پی محل رنګ سره وفا کړي ده

زه د هر چا په غم سلکي و هم
هر چا زما په غم خند اکړي ده

ماته پي خپري د څوا في مرگ کړي دي
ما ورته ټول عمرد عاکړي ده

او س راله سر باندې لاسونه رابنکي
چا چې زهوبن د سر سودا کړي ده

خنگه په دار پي خپروي او کنه
منصور نو هاغه گناه بيا کړي ده

زیر کے پی نہ دیکی دپبارہ اوس پہ دی کلی کبپی
زیر کے بہ خلہ اولیکی نشستہ دے زیر کے کلی کبپی

چی ستاد بنار پہ دروازو باند دندہ شوہہ
مانہ شو پا قی هفہ شور هفہ منگے کلی کبپی
یادتہ سلام نہ پس دپبارہ دسی و وایہ چی
نفیر لاتانہ ایسار پینی نہ سپر لے کلی کبپی
ستا انتظار باند پہ بہ رون ستا پہ کو خہ کبپی پر کیم
زمانہ نہ دے پا قی هیچ پوکہ پستی کلی کبپی
صبایہ بوئے سفر روان مم مرورہ میارہ
او گنہ دی چی ا خیری ما حیگے کلی کبپی

زمارِ نفیت دے ٹکھہ نہ دا حُم منصورہ یارہ
دیار غمونہ بہ می زر کوئی لپوئے کلی کبپی

داد سرو شوندو ارمان به می پاگل کری
چوڑه زردہ چی نادان به می پاگل کری

حکه نه در حم اشنا زما یقین دے
ستاد کلی ماشومان به می پاگل کری

زه بے خنگه پوهوم نه پوهبن ی
د ساده باده جانان به می پاگل کری

بن په ده باندی هم او خبته چی نشه شی
ساقی جانه ملا جان به می پاگل کری

خه پاگل زرگی پاگل کرم منصوره
خه پی صنی دجهان به می پاگل کری

زه شاعریم د بناستونو طلب کار یم
د سپریلی او سرو گلو بونو طلب کار یم

زه په ھوانه ھوانه دل کیم د وخت ژرندي
خوزه اوس هم د جامونو طلب کار یم
در قیب سره جتکونه ھی یاد میں ی
ستاد مینی د جتکونو طلب کار یم
چو مدام راسره په ھائے یو ھائے وي
ستاد یاد ستاد غمومونو طلب کار یم
تورو زلفو دی ژوندون راله ایرپی کرو
ستاد شوندو د سرو نو طلب کار یم
ما او تاچی پیکشی یو وو که هغه وي
زه په ویشنہ د توبونو طلب کار یم

پروا مه کوه رقیبه یو حمل نه دے
زه منصور یم د دارو نو طلب کار یم

لکه ما شوم پچی بناریه کنپی ورک شی
دا سپی پی زرده ستانداره کنپی ورک شی

چو دکل مخنی مخ متنه او گورمه
زماد رو دونه په سینه کنپی ورک شی
پچی ستاد زلفو په حتمکل کنپی ورک شم
لکه مبلمه پچی توره شپه کنپی ورک شی
مو بنده پچی او خبسو ایله هود کنپی راشو
زا هد پچی او خبسبی پخانه کنپی ورک شی
بیا ورسره تاله و فانه بنایه
زمار قیب پچی ستا کو خده کنپی ورک شی
د نوی دور دیار به خه او و وایم
دا حت کنپی راشی په غوشه کنپی ورک شی

د منصور یار به خو په زرده کنپی وی ستا
خلی پچی زور شی مقبره کنپی ورک شی

ورک نه شی

کل د دوارو ستارگو تو رکه چې ورک نه شی
یا پی کل غوندې سمسورکه چې ورک نه شی

په صحراباندې روان پی د یارغم دې
یا سندره که یا شورکه چې ورک نه شی

وه رېباره دا زمادا شناکور دے
ورته دوه ستارگي خلورکه چې ورک نه شی

زړه وي خبرکه هر خه ورک شول پروانشه
د یاد غم په اوښو سورکه چې ورک نشي

پچی دی د سپینی مینی تور و انخلي
 زرہ بہ فی ستاپہ زرہ کبی کور و انخلي
 پام کوہ ستراگو لہ ذور مٹ ورکوہ
 د زرہ د نیا فی پھرتہ اور و انخلي
 د دہ پہ مر و جود بہ خلہ شپن بن یے
 پھی بی قدم پہ نہوا د گور و انخلي
 د لستہ بہ خنگ غریب پہ خنہ هورشی
 چانہ روپی د پچی قوفن پور و انخلي
 د نوی دور بنسکلی بہ خپل دی کوی خو
 ستاپہ سر هیپھری بہ تور و انخلي
 بیانو منصور نہ دے دروغ بہ واپی
 گل ته پچی پامہ بی خلہ پہ زور و انخلي

پہ کوہ بہ خلہ بہ ہان ته واپی منصور
 پچی ستاپہ مینہ کبی پسغور و انخلي

دیار پینه خله منه ده
زمینه هم زنه ده

دبوسی سوال چی ترپا اوکرو
یا غربته کویی یا کنه ده

ما به غرق ما به تباہ کری
چی عادت په چیزنه ده

یو ما بن ته خته نه شی
بل دی یویو سپر پنه ده

ستاد ذلفو د باد وراندی
د منصور مینه بنه ده

د زرہ په کورکنپی یاس ساتم نوپونے نه ساتم
صفاۓ ووپلچی نو دپه زرہ کنپی دے نه ساتم

بغیر د یارہ چی په ما باندپی دھانہ گران دے
دقیقہ زہ دزره په کورکنپی بلسپے نه ساتم

د جانان کرو تو کرو تو برپتو سرہ او نہ خلی
ددپی د یارپی نہ په پوزہ مخکے نہ ساتم

تا سرہ مینہ کوم مینہ درتہ غوایم کله
د زرہ په د شتہ کنپی د بعض بُرغی نہ ساتم

ما د هنصوم نہ چل نده کرے دے غدو نہ کوم
تندے ہی رون وی چاتہ دران وی چارشندے نہ ساتم

تہ زماپه نوم شرمیزی زہ خوستاپه نوم بد نام یم
داسی هربه دپی کوم کلہ، خنگه تاتھ پچی گمنام یم

زماحان کبپی د زرہ سره د عادت بی شانه نبوس دے
پچ د بشکلو صفت کبپی ورتہ ناست په احترام یم

ساقی نیست دپی راتھ خراب دے کله او بوبکبپی نشہ نشہ
خنگ پچی ومه په یو خاٹھ کی ساقی ها غسپی په جام یم

ستاد مینپی پر فتح تگ دے په مزہ مسڑہ روآن یم
هر قدم تپکر پی خورمه، غور حجد لے کام په کام یم

نه منصور خفه کوئه نه جانان نه صبر پسے شم
سکرتاٹھ په سجدہ یم داشناچم کبپی مابسام یم

بُڪلے مانه نه هپرپنی لا ترا و سه
په زرگی می را ورپنی لا ترا و سه

ھوانی ختم پت پتو نہی ختم نہ شو
زما یار مانه پستپنی لا ترا و سه

پورہ کال تر منجھ تپرشو خلانہ شو
خواکنی غلے می تپنپنی لا ترا و سه

محبت کنی دو صال پستنہ مہ کرہ
ارمانومنہ می قتلپنی لا ترا و سه

یم ھران چی منصور روغ دے کہ پاکل
ج و فاپسی ژرپنی لا ترا و سه

در دچی دچا گوکل ته و نه رسي

هفعه به ستا ور بله و نه رسي

چي خپلي پښي خان پسي خپله راشنکي

چرپي به چيل منزل ته و نه رسي

او وايه ماله به حوب خنگه راشي

سرچي چي ستا ختمل ته و نه رسي

هفعه به خله سروي کم عقله ياره

چي ستا په نوم مقتل ته و نه رسي

شرط پوري کيد و اشناز ما غزل چي

ستاد دچي خليلي کنحل ته و نه رسي

مر به شي ستاد صحبت نکات چي

ستا لپوني اجمل ته و نه رسي

هُان به خپله د ایرو غوند پی ایرجی کرپی
ده ذپکیه چه د بسکلو تذکرپی کرپی

په آسمان باند پی ور پچی را خود پی شوپی
که حسین په سپین جمین زلفی خور پی کرپی

حُکه او س د غنم رنگونخوا کښپی گو خُم
د جهان بسکلو رشت پی راسره پرپی کرپی

چې په بسکلو پسپی گرچی بسکلی غواړی
پوښه مابه زر، ذرپی، ذرپی کرپی

مُلا و سُلْطَن شابے دا بل منصور په دار کړے
چه جماعت کښپی چې صنم، صنم نعرپی کرپی

”هاغه زور اشنا دې يم“

خنگه او س مې پېشني

بنه په غور را و گوره

هفه زور اشنا دې يم

مو بن چې پت پتو په کرو

تانه چې ورک شو سے و م

ما نه چې ورک شو سے و ډ

او س دې خیال گنبې را غلمه

ستا جورې یاد پښي نه

هاغه د روژو ما بنا م!

مو بن چې اللہ هو به و چې

بره د چرپه ګپت

مو بن دواره چې ناسته و و

خنگه او س خل پوهه شو پي

او س در ته در یاد شو هم

پاسه د اتر غاره شه

و ه ما نه روک شوي يه

هاغه زور اشنا دې يم

هاغه زور اشنا دې يم

قابل

بھی دپھا زرہ ورتہ زر کے نہ بنکاری
ھنھ سرے دسوز پد و قابل دے

چھ حص یو بنکلی پسی چھے کبھی
زما زر کے دسوز پد و قابل دے

انا الحق

یو و یشتمہ کہ یہ کہم انا الحق و وی
په قسم چھ بہ یہ چھ خلق په دارکری

منصور هاغہ منصور نہ دے لپوئیہ
چھ بے ستان گوندہ کبھی جتھ خلق په دارکری

جلیا شوم نه کوم سنگ، منی اوکنه
ما په نچل ٿان پتنگ، منی اوکنه

بغیر له تانه خنگه وہ جاتانه
د زرہ محفل ہی رمنگ منی اوکنه
چوستا کوشہ پری مکل درینه شوله
زما د وینی رمنگ، منی اوکنه
ما په دھلی هم باچای کرپی ده
زما د توری شرپنگ منی اوکنه
پچی را گوزار شوم یار خندابنی دوپے
خنگه دسترگو جنگ منی اوکنه نه
چو پستو کس مولار کبپی خنگ پرسنود
زمونب پستو او نتگ منی اوکنه نه

دا ٿو منی پچی زه منصور ملنگ یم
په ڻان زما قلنگ منی اوکه نه

د وطن په نوم

وطنه ستاد دنگو غردونونه زاک
ستاد صحرا ستاحنگلوونونه زاس
ستاد وگرو سپینو زرونو زاس
ستاد زملود همتونونه زاس
له تا لوگه له تاقربان وطن
په مادر وطن نه گوان وطن

زه ستاپه خاوره زپن یې لے یمه
زه ستاپه خاوره لو بپد لے یمه
ستاپه نوم حص پا پېشند لے یمه
تاپه قدم قدم گتھ لے یمه
وطنه
موبن یو په تاباندې ودان
سمور دې ستاوي گلستان وطن

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خپیر په ملک دد بنمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
پسېټه د مبل په وطن نه ورکوم
رسوم بېرځ دې تو اسماں وطن
اوچت دې ستاوي مدام شان وطن

ستاھرہ لاره امریکہ دد مانہ
د جنت لارنحو ستا کو خدہ ده مانہ
چھرہ ڙبہ دی ٽونہ ددہ مانہ
در قب حُلہ ستر کہ سرہ ددہ مانہ

سندھ او بلوج، پنجاب افغان وطنہ
مانہ دی ٿول روئیہ یوشان وطنہ

کہ ستا تور غردے کہ بُولان دے
کہ تاترہ کہ کوهستانے دے
کہ ستا شندور کہ ستا بولان دے
مانہ ٽو ٿول یو پاکستان دے

لتا لوگے به کرم چل ڻان وطنہ
اے دا قبائل نخوشحال رحمن وطنہ

ستا پیہ نوم هر ڇائے کبپی مسرور یم
تائیہ معلوم یمہ با ٽور یم
پہ تا با ٽلمہ سر منصور یم
ٿولہ نر چد کبپی مشهور یم

زماں خود غدہ دے ارمان وطنہ
چھر دی راوی بن کرمہ ٽوانا وطنہ

په خچله باندپی خچل کورکپلو و دان زما زرگی
پیدا نئے کرو دیار زرگی مکان زما زرگی

ملگرو په خوبونو، په خیالونو کنپی مدام
نبکل کرپی دجهان واریه خوبان زما زرگی
دیدن له دپی اشنا په ویراتو گوره دبره دے
پرپسندے ستاد پاره گلستان زما زرگی
زما دا پښته ساده باده مینه ملگرو
لاهو کرو پاں بناستو د قول جهان زما زرگی
زما اشنا نادان دے په یوه باندپی پوهینی
بسلے دے پستے په خچل چبران زما زرگی

زما منصور زرگی د دار رسی په شونو و نبکل کرپی
بسلا ت کو سے د عشق په کوم میدان زما زرگی

د فطرت د بنا سُتو نو طلب کار د يم
د سپر لی او سرو گهونو طلب کار د يم

زه په حوانه حوانه دل کهوم د وخت زندا
نوزه بیاهم د جامونو طلب کار د يم
توروز لفود چی زوندون ماله ایرجی کسرو
ستاد شوندو د سرو نو طلب کار د يم
در قیب سره جنگونه چی یاد پن یی
ستاد مینی د جنگونو طلب کار د يم
ما او تا پچی پکنی یو و که همه وي
زه په وی خه د حوبونو طلب کار د يم
چی مدام ماسره ستایه حائی یو حادی
ستاد یاد ستاد غمونو طلب کار د يم

پر و امه کوه رقیبه یو حلنہ دے
زه منصور دارونو طلب کار د يم

ماد و هشت په تورو شپو کبپی سحر اونه لیدو
یارهی دکلی په کوشو کبپی سحر اونه لیدو!

دیارد هجر په چیو باندی پی هان او سپتة
لکه پتگ پی سرو مبو کبپی سحر اونه لیدو
ماته د ژوند د بسکلا خه پته ده خه ته واپی
ماد زندان تورو تیرو کبپی سحر اونه لیدو
په سپین رخسار باندی پی ز لقی لکه شپی نوری دی
نن پی دیار په انشکو کبپی سحر اونه لیدو
بپکاه هی خوب کبپی در قیب گوپوان مار تار کو و گله
چا په ریسنوری بیسو جامو کبپی سحر اونه لیدو
مو بن ه میکر پی د ژوندون په هر دگر او نور پی
مو بن ه په دی سپپرو تندا و کبپی سحر اونه لیدو

وصیت منصور

پچی کله مرشمه زه

نوما په خاودو بخ کپی

که سوزویی می کله

مهر بانی او کپی دا

زما د تن نه زما زرگے او باسی

که بیا سوزبین مه زه

خیر دے پروا نشتہ دے

او باسی زرہ می حکمہ

زما خوب و ملگو و

چرتہ هفہ او نہ سوی

پچی می په زرہ کپی او سی

دا وصیت دے زما

دا وصیت دے زما

یاد کیرنه: دا پورته آزاد نظم ماد اردو ثربی دیونظم په

خیال کپی لیکلے دے۔

سند رک

خلق و ربی سلی په او بن به پی سوره ناوی
او س به مسلمنه را اوری
مو بن کور سنبال کو س دے

او س به مسلمنه را اوری نه پر خوشحال بین هر
زه دخو شحالی رنہ په جامو کبپی قه حبین هر
مکبپی به جنگیان وی او بن به روستو کجاوه را اوری
او س به مسلمنه را اوری

مو بن کور سنبال کو س دے

کله مسلمنه چی زمو بن کبپی نوی پانگ کبپی
ناسی سهی لی به ورسه وی سنگ په سنگ کبپی
شوک به ورله تو زه چاٹه، شوک به ورله شنه ناوی
او س به مسلمنه را اوری

مو بن کور سنبال کو س دے

وا پی د چو پی منصور ناوی خفه کپن: ۸۶۵
او س به چ پر عالم راشی غلو شه ڈرین ۵
تاله به کو سیر او مین ماله به سهره را اوری
او س به مسلمنه را اوری

مو بن کور سنبال کو س دے

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library